

som det ærede Medlem, der just talte, fatte mig forholdsvis kort, idet ogsaa jeg ønsker at bidrage mit til, at den meget vigtige Forhandling om en Forfatningsændring kan foretages her i Tinget snarest muligt. Man gætter maaske, at min Kærlighed denne Gang som tidligere specielt gælder den højtærede Forsvarsminister. Den højtærede Minister udtalte som Svar paa en Forespørgsel, at nu var en af et æret Medlem omtalt Statistik færdig. Denne Statistik omhandler det længe og ofte debatterede Spørgsmaal om Orlogsværftets Arbejderes Lønninger og træder i Stedet for en anden Statistik. Den højtærede Minister sagde om den nye Statistik disse for mig løfterige Ord: „Rigsdagens ærede Medlemmer skal blive satte i Kundskab om den.“ Jeg opfatter dette saaledes, at den højtærede Forsvarsminister derefter ikke vil nøjes med at referere for os, hvad Statistikken indeholder, men at den kommer til at foreligge trykt, saa at vi kan danne os et selvstændigt Skøn over, hvor værdifuld og hvor fortræffelig den er. Den højtærede Minister kunde ikke nægte sig den Glæde at udtale sig om den foregaaende Statistiks Fortræffelighed. Ja, hvis han kalder den fortræffelig, maa han være meget nøjsom. Det er jeg nu ikke, jeg stiller meget vidtgaaende Fordringer til en Statistik; jeg forlanger, at den skal være rigtig og hvile paa et rationelt Grundlag, og hvis den nye Statistik hviler paa samme Grundlag som den tidligere, siger jeg, at den, selv om Tallene hundredre Gange er rigtige, er en daarlig Statistik. Men jeg haaber, at den Kyndighed, man har draget til, ikke som selvstændig arbejdende, men som hjælpende Kraft, dog maa have sat saa stærkt et Stempel paa denne Statistik, at den bliver lettere overskuelig og virkelig viser, hvorledes Lønforholdene er derude, og ikke tilslører det.

Den højtærede Minister gav ogsaa en Anvisning paa Fremtiden, som gjorde mig mere bekymret — ikke just for øvrigt fordi jeg er fremmed for det Forhold, jeg har tidligere hørt derom baade i en Tale af den højtærede Minister her i Tinget og nu senest privat under Forhandlingen, inden Ministeren tog Ordet og svarede det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Ministeren sagde, at det var hans Hensigt at udvide Arbejdstiden paa Orlogsværftet til 9 Timer, medens han samtidig vilde indskrænke Arbejdstiden paa Hærens Værksteder til 9 Timer. Det sidste gaar i den rigtige Retning, men det første i den forkerte.

Naar man vil reformere, skal man ikke samtidig tage et Skridt tilbage paa et andet Punkt, thi saa er det ingen Reform i egentlig Forstand. Nej, man skal reformere det, som er daarligt, og gøre det bedre for vedkommende, men man skal ikke samtidig stille Folk, som nu har det bedre, daarligere. En saadan Forandring vilde det være, hvis man skred til at forlænge Arbejdstiden paa Orlogsværftet til de omtalte 9 Timer. Ministeren sagde, at han vilde forhandle med Finansudvalget, og det er jo for saa vidt ganske i sin Orden, men det forekommer mig rigtigt nok og har altid forekommet mig, at naar der er Spørgsmaal om Lønninger i Staten og for saa vidt ogsaa i Kommunerne, bør dette Spørgsmaal have passeret den Sigte, som altid er nødvendig, naar det drejer sig om to Parter, en Mængde Folk paa den ene Side og en Arbejdsgiver f. Eks. en Stats- eller kommunal Institution paa den anden Side: Der maa have været talt med de paagældende selv. Jeg har tilbragt nogen Tid af min Sommer med at søge at faa Sagen ind i det Leje, som jeg anser for at være det naturlige. Jeg henvendte mig til Ministeren og spurgte ham, om vi nu snart kunde vente en Ordning, eventuelt ved Finanslovforslagets Forelæggelse. Det blev ikke lovet mig, og dertil var der heller ikke noget at sige, thi Ordningen af disse Forhold tager Tid, hvis den skal komme til at hvile paa et rationelt Grundlag. Men Forarbejderne maatte jo gøres, og jeg henstillede til den højtærede Minister, at der foregik en Forhandling mellem Direktøren for Orlogsværftet og de paagældende Folk. Det gik Ministeren ogsaa med til, Direktøren fik Besked paa, at han kunde forhandle med Arbejderne derude, og denne Forhandling gik naturligvis saaledes, at det var Direktøren, som krævede Forlængelse af Arbejdstiden, og Arbejderne, der skulde gøre Indrømmelser. Jeg skal straks sige, at Arbejderne var villige til at gøre nogle Indrømmelser, men under den Forudsætning, at der fra anden Side ogsaa blev gjort Indrømmelser eller tilvejebragt for Arbejdernes Vedkommende en væsentlig Forbedring.

Man forhandlede om Arbejdstiden, men da Arbejderne fremkom med et Forslag, var det under den bestemte Forudsætning, at man samtidig, som nævnt, fik noget reelt med Hensyn til Lønnen. Men da erklærede Direktøren, at det havde han ikke nogen Bemyndigelse til at tale om. Saa kommer man selvfølgelig til mig igen,